

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

50. szám.

Pest, június 16-kán 1849.

E lap megjelenik minden nap estve, vasárnapot kivéve.

Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten házhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban (Országut Kunewalderház) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromszor hasábeosztott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

Az az ultraszakértés úgy üti ki magát, mint a szeg a zsákból.

Jó helyekről besugódott nekünk, hogy a pénzügyministerium postai osztálya azon bölcs tanulmánnyal lepte meg a hírlapokra előfizető közönséget, hogy ezután, ha a postai előfizető a lap valamelyik számát meg nem kapja, az előfizető, kárát ne a hírlapokat kezelő postai tisztségnél keresse, hanem az illető szerkesztőségeknél.

Ennél valami éktelenebbül bolondabbat Europa nem hallott.

Hogyan! hát midőn a lapkiadók a rendelt órában a beborítékozott lapokat a postának átadják, még pedig ha tetszik a postának megszámlolva, a felelős teher tovább is a kiadókat érje, kik annak szétküldésében semmi részt sem vesznek ???

De miként is vehetnének részt, hacsak nem úgy, hogy fogadnának fel annyi lovaslegényt, a mennyi a prenumerans, s minden egyes példány szétküldésekor a postalegény tallgáját imígyen escortíroztatnák.

A postának, minthogy fősvénységéből kevés egyént tart, sok baja volt a hírlapok miatt.

E bajokat keresztül kellett vágni.

S valamelyik táblabíróból egyszerre álladalmi titkárrá vagy osztályfőnökké abrichtolt szakértő azon tanácsot adta, hogy mit is bajlódunk, mi azokkal a sok haszontalan ujságokkal, vigye a posta, a hogy viszi, tessék a postamestereknek azt kinyitni, tessék nekik elküldeni, ha tetszik a praenumeransnak, ha tetszik az expeditor ur Juliskájának.

Az igaz, hogy a pénzügyminister ezen határozata a postát egy tollhuzással megmentette ezer bajtól.

Megmentette a szerkesztőket és kiadókat is, mert ezek egyszer mindenkorra azt nyilatkoztatták ki, hogy az illető példányok a postának, ha tetszik térítvény mellett átadtván, ők többé semmit sem tehetnek.

Ki lesz tehát megcsalva? A publicum, mert a közben eső postakezelők között csak egynek kell lenni, ki hanyag vagy hátlen s megalondul az egész rendszer.

Kellemes hirt közlünk az olvasóval, midőn a pesti lapok azon tudósítását, hogy Desófi kapitány a csornai ütközetben elesett volna, eszennel visszahúzzák.

Az érdemes kapitány, ki egyike volt a múlt év azon lelkes huszárainak, kik ezen veszélyek közt a haza oltalmára sietvén minden akadályokon keresztül törtek, a csornai ütközetben mellében csak egy könnyebb nemű sebet kapott, mellynek komolyabb következményei alig lehetnek.

Mindennek elejét venni.

A legjobb politika mindig a volt, mindennek elejét venni.

Dicsó szabály, s alkalmazható jobbról és balról. Alkalmazhatják a nép valódi barátjai, kik a jövő felé tekintenek, alkalmazhatják azok, kiket az önérdék vezet minduntalan, s az emberi nemzetre váró szép jövőndőt, minél inkább késleltetni akarják.

Austria az utolsó napokig, míg circalomozgatásaiban meg nem háborított, igen okosan és következetesen működött.

Elve mindig az volt: Mindennek elejét venni.

Hányszor láttuk az életben, hogy Austria holmi apróságokban olly nagy fontosságot talált.

Nem neveltük-e sokszor e nagy hatalom gyermekeskedő féltékenységét akkor, midőn minden ember hitte, hogy Austria 400,000 fegyverrel bír, midőn a birodalom harmincz s néhány millió lakói között a royalisták a republicanusokhoz ugyláltak, mint egy az ezerhez.

Magyarországban a dynastiától elválás másfél év előtt is csak keveseknek tündéri álma volt.

És Austria még is mint vén bűnös mindig félt!

Ellenzette a magyar irodalom kifejlését, az iskolákat vas járomba fogta s még azt is megtil-

totta, hogy a tanulók irodalmi egyleteket alakítsanak.

A megyei restauratók a bécsi ministeriumnak örökös mumusai valának. Pedig tudjuk, hogy a kortesek az isten legáldottabb teremtsései voltak, legfelebb csak egymást verték meg, és sokkal büszkébbek voltak, mintsem illy alkalommal egy nem nemesre csak botot is emeltek volna.

Austria mégis félt.

Mit tett a censurával? Mi tudjuk azt, kik irodalmi pályánk kezdetén annyit vesződtünk azon gondolatbérnyilkosokkal. Hányszor mondtuk nekik, hogy uram, ez az egy szó nem fog revolútiót szülni, de a felelet mindig pilatusi volt. A mit kitéröltem azt kitéröltem, s az olvasónak meg kellett elégedni a csorbított művel.

Austria azt mondta, mindennek elejét kell venni.

Kérdjük valljon akkor, midőn elvégre az ország visszanyerte szabadságát és függetlenségét, volna-e nekünk is valamiben hasznunkra az: ha egy kicsit visszaemlékezve az előbbi kormány maximájára, s alkalmazásba vennők azt, hogy mindennek elejét kell venni.

Mi határozottan azt mondjuk, hogy igen.

Hanem a kérdés kétfelé oszlik.

A mostani jobb oldal azt mondja. A revolútió be van fejezve. A nyert eredmények a kívánatok maximumai. Vegyük elejét minden további kísérletnek, álljunk néhány lépcsővel alább, de erősen azon helyzetbe, hol Austria állott, s vegyük elejét mindennek.

És ugy látszik ezen maximához következetesen már meg is kezdték működéseiket.

Megtelepedtek a nagy karszékekben, s ott a ruganyokon hintázva magukat, tudós pofákat vágának, s arczátlanul azt mondják: mi szakértők!

Más emberek ő előttök csupán szájaskodók, csupa vöröstollas utcai nép, merő pilvaxi közönség.

Épen mint őket nevezgeték hajdan a régi pécsovicok, kik között különben bár mi tekintetben több derék ember találkozott, mint most ő közöttök.

Ők most nagy vaskalaposan catedrába állanak és papolai kezdenek, hogy vigyázzunk s vegyük mindennek elejét.

A baloldal is azt mondja, vegyük mindennek elejét.

Igen, de a baloldal tovább akar menni. Nem akarja az aristocratiát, nem akarja túrni, hogy a csuszómászó emberek ugynevezett szakértőséggel folyvást monopoliumot üzenek.

Akar teljes egyenlőséget, akar munkarendezést. —

És minek akarja eljött venni?

Annak, hogy ezen igazságok többé ne a revolutio eszközével szerzettessenek meg, hanem hozza meg azt azon természetes út, melyet az alkotmány kijelöl.

A reformok kívánata, a democraticus elvek hirtelen elterjedt hatalma megbuktatá a százados Austriát.

Ne tegyék tehát magukat neveltségessé azok, kik most a kényelmes karszékbe vetvén magukat, azt hiszik, hogy a revolutio csak azért történt, hogy itt megállapodás legyen. Ők tartanak fel a revolutiónak, ha szükséges volna, hatalmát, kik Austria hatalmas állásához mérve csak egy hajszálon függének.

Az első ministerium is így lógázta lábait, mint most igen sokan.

És megbukott szégyenteljesen, három hónappal előbb, mint az ellenség a fővárost elfoglalta volna.

Pedig ezen ministeriumról a magyar igen sokat supponált, s a mellett mint az evangeliumot mindenki hitte, hogy ha ezen ministerium lelép, többé új ministerium nem fog kinevezetni.

Mit hetykélkednek tehát azok kiknek lételők a nap minden perczeiben koczkára van téve.

Mért teszik magukat neveltségessé, vágván olyan arczokat, mintha már az ő felléptökkel a világ a tökélyesedés legmagasb fokát elérte volna.

A mostani kormány a házban, ha dictiót mond, mindig megtapsoltatik, de midőn tesz, tiz között őtször a házon kívül csupa mormogókra talál.

Igy van ez mindig. Így volt ez a múlt évben is, míg végre a mormogás zaja behatott a házba, szerencsére azonban a ministerium még jókor ellapult, azelőtt, hogy a mormogás leverő viharra változott volna.

Bem proclamátója.

Nagy hatást idézett elő Bemnek Erdély népeire intézett proclamátója, s vannak, kik annak erőszakosan a legcsudálatosb értelmet akarnak adni.

Már kezdenek kiáltani. Ime a nagy Bem, a dicső Bem ez is ellene van a szigoroknak. Neki sem tetszenek a véstörvényszékek. Ő is azok közé tartozik, ki azt hiszi, hogy a szigor itt a reactio fáklyáját gyujtaná meg.

És örvendenek magokban, hogy egy új nevet, a leghatalmasabb támaszt nyerték, mellyel tervekét kivihessék, visszaszerezni tudnillik a sok jellemtelen embert, s azokat magok védelmére barrikádul felrakva székkel folyvást ordítsák a democratiát, a való életben pedig a mennyire lehet irtó háborút viseljenek ellene.

Azonban ezen emberek csalatkoznak, ha Bem proclamatioját így értik.

Bem más bajt látott, épen az ellenkezőt, mint azok, kik most mint argumentuméhesek, ezen eseménynek neki akarnak rohanni.

Tudnillik az erdélyi véstörvényszékek szerkezete nagyon hasonlít a magyarországihoz.

Ez pedig a szegény emberre nézve maga a szent inquisitio, senkit sem ment fel. Az urakra nézve pedig inkább életbiztosító intézet, mint nevezetlik.

A dicső Bem borzadva látta, hogy e törvényszékek a szegény, boldogtalan, elcsábított oláhokat sorban agyonlövették.

És azok, kik a gonoszoknak magvaát elvetik. Nem kell őket megnevezni, úgy is ujjal mutat rájuk keresztény és pogány, minden bajtól menten maradnak.

Mert irtóztató azt látni, hogy egy szegény elcsábított oláht 3 óra alatt agyon lövetnek.

Meglövik azt, ki nem tudta, mit cselekedett és gyakran a bíró az volt, ki előbb maga legfőbb oka volt a lázadásnak.

Midőn tehát Bem látta, hogy mivé fajult el a véstörvényszéki intézkedés, betiltotta annak ilyetén működéseit.

Mert az amnestia ki van adva. Ki van adva az elcsábítottakra nézve, de a csábítókra nézve nem. —

S ezen törvényszékek megölték a csábítottakat, a csábítók pedig maradtak nagy békével, sőt még némely példák után van nekik egy kis reménység felhagyva némi apró hivataloskákra is. —

Kr.

Budavára rombolása szép dolog, ha nem lesz ott vár, melly a szabadságot geniroshassa.

Hanem amint az elmenő megítélni képes azon rombolásban nem sok nyereség van.

Na, ha vagy tiz esztendeig eltartana a munka akkor lenne valami.

De azon helyekből itélve, mellyek már mintegy befejezett romlásnak látszanak, az egész rombolás annyi, hogy egy ügyes ellenség azt öt nap alatt helyre hozhatja.

K. K.

Véstörvényszéki tudósítás.

Pest június 15.

Joannovics György, volt pestmegyei eskütt elleni vádak.

1-ör. Hogy ő az ellenséggel czimborált és tetteles kényszerítés közbejötté nélkül az ellenségnek többeseméi szolgálatait tett.

2-ör. Hogy az ellenség rendeleteit és intézkedéseit ellenállhatlan kényszerítés közbejötté nélkül foganatba vette.

3-ör. Hogy Magyarország polgárát, — bizonyos Toronyai és Zsigmondi nevűt, valamint löszereket és élelmezési czikkeket az ellenségnek átadta.

4-er. Hogy ellenállhatlan kényszerítés közbejötté nélkül hivatalt vállalt, és azt az ellenség érdekében folytatta.

Hogy vádlott az ellenséggel czimborált, bebizonyítva lón azáltal, miszerint ő saját nyilatkozata szerint is az ellenséggel a budai várba felvonult, a szigetbeli jegyzőknek kiadott hivatalos rendeleteiben a magyarokat pártütőknek nevezte, több tanuk vallomása szerint, midőn a szigetségen volt, a Vác felőli dunaparton levő magyar táborhoz átkiabált: „megálljatok ti hunczfut pártütők, majd megtanítunk mi titeket,“ — több tanuk szerint nyilvános helyen több ízben a magyarokat s Kossuthot pártütőknek szidalmazta, s midőn az elfogatott egyénekkel emberséges bánásmódra kéretett, azzal válaszolt: „semmi kímélet a pártütőknek, tán azt akarja ön, (a kérő) hogy önnel is így bánjak, Ezek szerint ő magyarországi születés és lakos létére a magyarral úgy bánt, mint valódi ellenség, vagyis, hogy a magyarok ellen az ellenséggel szövetségelt, és valóságos czimborált.

Hogy vádlott az ellenségnek tetteles kényszerítés közbejötté nélkül az ellenségnek többeseméi szolgálatait tett, bebizonyított az által, miszerint vádlott az ellenséges katonai parancsnokok részére kémeket szerzett, a szigetségbeli jegyzőket a magyar táborok állásáról és mozgalmairól való tudósítás tételre 50. 60 pfr. havi díj mellett utasította, hogy a Zsigmondinál talált szalonna és pálinka elkobzását a tanuk vallomása szerint a katonai hatóság nem kívánta, hanem vádlott erőszakolta és a katonaság között kiosztatni parancsolta, és hogy a szigetbeli községek előljárói hit alatti előadásai szerint ugyanazoknak meghagyta, miszerint, ha magyarok szénát vagy élelmi szereket requirálnak és azért készpénzt fizetnek vagy nyugtát hagynak, azokat vádlottnak küldjék be, hogy az ellenségnek átadhassa, hogy, szóval az ellenségnek olly dolgokban is, mellyek hivatalos köréhez nem tartoztak, szolgálatait tett.

Hogy az ellenség rendeleteit ellenállhatlan kényszerítés nélkül foganatba vette, bizonyította volt ez által, hogy ő a szigetségen az ellenség részére élelmi szereket zsaroltatott, a szigetbelieknek révjelket és hajóikat elszedette és összevagdaltatta, stb. a nélkül, hogy bebizonyította volna,

miszerint vádlott mind ezekre oly módon volt kényszerítve, hogy ennek ellent nem állhatott.

Hogy M. ország polgárait az ellenség kezébe szolgáltatva, igazolva volt azzal, hogy hat rendi tanúnak összehangzó vallomása szerint Toronyait és annak vejét Zsigmondit ő verette vasra és vitte Budára.

Hogy hivatalt az ellenségtől kényszerítés nélkül vállalt, igazolva volt az által, hogy a kényszerítés csak állította, de legtávolabbról sem igazolta, sőt Pajor vádlottnak tanuja előadásából is azt tünt ki, hogy többen voltak azon esküdszékre kijelölve s így, hogy többek közt ő lett volna kényszerítve, gondolni is lehetlen.

Hogy elvállalt hivatalát az ellenség érdekében folytatta, bebizonyítottatott az által, miszerint Lenter szigetségi jegyzőt és a helység előljáróit becsukatta, a r évészeket bebörtönöztette, a forspontosokat 50 bot büntetéssel fenyegette, a szigetségekben magyar érzelmeket tapasztalván, a lakosok nyakára katonaságot küldetett stb. stb. — S mind ez égbe kiáltó honárulási vétségeket elkövette akkor, midőn már a magyar tábor a Dunának Vác oldali részét elfoglalván tanyásott s hova az ellenség elől neki menekülni ha akarata nem hiányzik, ezer meg ezer alkalma volt.

E súlyos honárulási vétséggel terhelt vádlottnak ügyében a pesti vészbiróság folyó hó 15-kén következő módon ítélte:

Itéltetett.

Jóllehet az, hogy vádlott az ellenségtől ellenállhatlan kényszerítés közbenjötté nélkül hivatalt fogadott el, s annak érdekében működött, a közvádlói bizonyítékok által igazolva van, s ő ennél fogva a törvényszéki tagok többsége által a f. é. febr. 13-kán hozott országgyűlési határozat 8. §. s) pontjához képes a halálra büntetésre érdemeinek ítéltetett: az r) pont alatt megkivánt egyhangu beleegyezés hiányában mindazáltal vádlott a köztörvényszéki rendes bíróságnak átadatni rendeltetik.

Kelt Pesten június 15-kén 1849.

III. hadtest. Érsekújvári tábor.

Június 13. 1849.

Nagy napokat élünk, e hó napjaiban leendnek tökéletesen megverve az osztrák gaz seregek. — Mi itt sok küzdelem és győzelmek után fáradt testeinket nyugalomba tettük, de csak pár napra; alig néhány napja, hogy itt rostokot tartunk, már is viczkádozik bőrünk, hogy ellenséget nem látva, a többi hadtesteket szemléljük előttünk, s mindig azon tündökönk, ha valljon nem vagyunk-e mi tartalékul itt, — szóval higye el szerkesztő ur, hogy olyan nem jól esik nekünk mindaddig

pihenni, még csak édes hazánkból az egész ellent ki nem nyomjuk, hogy naponta néhányan összegyűlve azon aggódunk, hogy milyen jó volna most, ha mi is előremenne, a többi hadtestekkel egyesült erővel a czudarokat mindenestül tönkre tenőnk; hanem végre a hosszú takticázásnak egy komor arcú ifju nyomatékos hangon e szókkal vet véget: „Itt van Görgei, majd tudja az, hogy mit csinál, várjatok csak vagy 10 napot;“ melly után az egész kis társaság poharat emelve üdvözli a nagy harczfit; így teszünk mi a pihenő napokon, ha kötelességünket végeztük, s mondom, bár mit beszéljünk, végül G ö r g e i t lehetlen meg nem említenünk, ki a sereg bizalmát oly annyira bírja.

De hát önök ott a szép Pesten hogy vannak? megemlékeznek-e rólunk, ha vigan töltik napjaikat Pest szép sétái közt, — önök anyagi boldogul érzik magokat lenni, s mi a nyárnak heve alatt oly büszke öntudattal tesszük marunkat, hogy azt gondoljuk, hogy mi lelkiileg, szellemileg boldogok vagyunk, mert ha egy földrészt foglalunk vissza édes hazánkból, azon öntudat öltik eszünkbe, hogy barátink, testvéreink, kedveseink azon földön boldog békében élve hála köszönettel és emlékekkel leendnek irántunk; s ezen öntudattal mindég előre haladva, oly annyira igyekszünk azon utolsó pontra — hol még roskadozó ingatagsággal lobog haláliszint játszva az ellen visszataszító zászlaja; azt letépendő s porba tiprandó; s ha az egek ura életet hagy bennünk, felsohajtuk s könyes szemekkel az ég-re tekintve a magyarok istenének hála adunk; oh! távol levő barátim! ti, kiket a hon más kötelességekre hívott, nem gondoljátok, hogy mi egy illy öntudat, ez ragadja meg az embert, s felrázva idegeit, lehetlen, hogy előre ne haladjon, lehetlen, hogy ne győzzön. De hogy ne? midőn előttünk lebeg szüntelen azon tudat, hogy nem védve magunkat, legyilkoltatunk! hogy ne? midőn mindig előttünk lebegnek testvéreink, kedveseink, barátink, ósz apáink áldásdús fohászai, kiknek büszke öntudattal mondhatjuk: éljtek boldogul, mi békét, jobblétet, szabad régi hazát szereztünk, s mindezekért csak azt kívánjuk tőletek, hogy fokásaitokat ne mulasszatok értünk az egek urához emelni s tetteinkről ne feledkezzetek.

Éljen a NEMZET, éljen KOSSUTH, éljen GÖRGEI, — isten önökkel, kívánja

Müller György

III. hadtest 5-dik röppentyű-
űteg tárnester.

Marcius tizenötödikének 40. számában egy somogyi kormánybiztosi mintakép czim alatt, a somogymegyei jelenlegi kormánybiztos ellentollat ragadott. Nem szándokom a cikkirónak állításait bonczolgatni; mert távol megyéimről, annak jelen állását, s a kormánybiztos urnak intéz-

kedéseit nem ismerem. Azonban a Marczali expeditióról is van említve valami; mintha a Marczaliba történt 96 ellenséges szekereknek; 286 db lovának, egy véghele ezredbe tartozó cadettnak és porkolábnak, 43 db magán leveleknek; 80 főből álló szállitmánynak, és egy kis öszveg készpénznek szerencsés elfogásában Noszlopi kormánybiztos ur, akkoriban marczali járásbeli szolgabíró tekintélyes részt vett volna. Ha ezen csekély expeditió eredményét a fen irt kormánybiztos ur magának igényli; azon esetre annak én is ünnepelesen ellentmondok. Ellentmondok pedig csak azon egyszerű oknál fogva, hogy Noszlopi szolgabíró ur a megtámadás és tüzelés alkalmával Marczaliban sem volt. Másnap reggel mint járásbeli bíró megjelenvén, általam a kis csatácskából nyert holmik bírói kezére adattak, a mellyeket f. t. szolgabíró ur általam nem igényelt személyemet dícsérő mellékirattal Csányi László teljhatalmu kormánybiztos urnak, hazánk nagy fiának elküldötte. Eddig az egész történet.

Érdemeket szerezni kormánybiztos ur igen nehéz, ha a haza iránt tartozó kötelességet mérlegbe vesszük.

Véssey Miklós
honv. százados.

3—2

Kilian György

egyetemi könyvtárnál Pesten, vaczi-utczában Parkfrieder-házban, megjelent és minden könyvtárnál kapható:

SZÓZAT

NÉMETHIONBÓL

HABSBURGHÁZ

ÉS

Kossuth Lajos

FELŐL.

Meyer J.-tól (az Univerzun szerzőjétől) Németből fordította Horárik. 4 kr. pp.

Magyar Mihál

könyvtárnál kapható:

Köztársasági káté, írta Birányi A. borítékba fűzve 12 kr.

Köztársasági dalok, írta Heilprin M. borítékba fűzve 20 kr.

Szabad hangok, Erdélyitől, borit. fűzve 6 kr.

Forradalmi szikrák, Jendóitól, 6 kr.

Kossuth, költemény Hiadortól, Kossuth arczképével 3 kr.

Kis nemzetőr, vagy hogyan kell a nemzetőrségnek gyakoroltatnia fegyverben? fűzve 6 kr.

Dalkönyvecske, írta Lukács Pál, fűzve 20 kr.
Európa legújabb alkotmányai, bor. fűzve 50 kr.

Unio-dalok, bor. fűzve 20 kr.

HIRDETÉSEK.

A közönség megnyugtatóására.

A Pesti Hirlap 311. számában a városi hatóság megrovatik azért, hogy Windischgrätz halottjait nem kellő mélységben ásatván el a kerepesi vonalon levő katonai temetőben, a hatóság nem intézkedett a vészes kipárolgás gátlása iránt.

A közönség megnyugtatóására szükségesnek véltem, hivatalos állásomnál fogva tudósító ur gyengéd figyelmeztetésére felelni. —

Mikép takarítottá el Windischgrätz halottjait? arról Pest-város hatósága annál kevésbé felelhet, miután köztudomás szerint az akkori hatósági személyzet lényegesen különbözött a mostanítól. —

Mihelyest azonban vitéz sergünek sikerült a bitorokat városunkból kiűzni, s a városi törvényes tisztikar hatóságát elfoglalta, nem késtem haladék nélkül a városi hadnagytól, (kinek felügyelősége alatt történt Windischgrätz korában a meghalt katonák eltemetése) magamnak szükséges tudomást szerezni a temetők miképeni helyzetéről? s különösen a zsarnok halottjainak miképeni eltakarításáról?

A hadnagy % szerint jelenté, mikép Windischgrätz meghalt katonái számára a sírok 6 láb mélységre ásattak, s egy gödörbe legfeljebb 8—10-en temetettek.

Nem áll tehát, mit tudósító ur állít, mintha egy gödörbe 40—80 halottat dugtak volna be, s alig két lábnyi földet hánytak volna reájok.

Ezenfölül — a kipárolgásból keletkező minden veszély annál biztosab kikerülhetése végett, f. évi majus 7-én hivatalosan meghagytam a mezei kapitányságnak, hogy intézkedjék, mikép a csatában elesett katonák szabályszerűleg 6 lábnyi mélységre ásattassanak el.

Mezei kapitány ur e részben az e tárgyban hozzám intézett % alatti hivatalos jelentése szerint intézkedett.

Mást tenni a hatóságnak ezeken kívül a Windischgrätz alatt eltakarítottakra nézve tehetségében nem állott, mivel a sírok felbontásával járó újabb elásás még sokkal veszélyesebb eredményt szül. —

A közönség teljes megnyugtatóására mindazonáltal a hatóság akkép intézkedett, hogy Windischgrätz katonáinak sírhalmak az oda hordandó újabb földdel vastagon felhánytattassanak; ezenfölül az újabb elásásoknál a halottak minden lehető párolgás teljes elnyomása tekintetéből orvosi szabály szerint eltakarítottassanak.

Ennyit felvilágosításul, mellyből kiderül tudósító ur előadásának ferdesége.

Pestváros rendőrsége, mint a nyilvánosság és szabadsajtó barátja, bármely alapos figyelmeztést köszönettel vesz, s erre minden hazafit felszólít, elvárja azonban, mikép a közönség nyugalma alaptalan koholmányokkal háboríttatni nem fog. —

Kelt Pesten jun. 11-kén 1849.

Lombay Imre,
város h. főkapitány.

Tisztelt főkapitány ur!

Abbeli meghagyása folytán, miszerint az elhunyt katonáknak Windischgrätz herczeg ittléte alatt miként történt eltemetése felől alóltrott, mint a felügyelettel megbízott, hivatalos jelentést

tegyek, — van szerencsém ezennel jelenteni, hogy a sírok, mellyekbe 8, legfeljebb 10 halott temetett el, mindig 6 lábnyi mélységűek voltak. Pesten, majus 9-kén 1849.

Sterzel János
s. k. városi őrhadnagy.

Tisztelt városi főkapitány ur!

Folyó évi majus 7-kén tett azon szóbeli hivatalos felazóltatása következtében, miszerint a csatában elesett katonák szabályszerűen 6 lábnyi mélységre leásattassanak, — ez a sirkertben eltemetettekre is értetvén; — tüstént intézkedvén, temetkezési haszonbérő Hochalt György urat felszólítottam és neki meghagytam, hogy e rendelkezés képest pontosan eleget tegyen; ugy szinte mezeibiztos Egyházi László és kerülők szigorú felelet terhe alatt általam oda utasítottam, hogy járásukban szorgalmasan felügyeljenek, s találtató elásott katonák iránt rögtön jelentést tegyenek, hogy temetési haszonbérő Hochalt ur haladéktalanul a holt katonák leásatását szabályszerűleg foganatosíthassa.

Melly a fentebbiek folytán nyomban teljesített is.

Kelt Pesten, majus 9-kén 1849.

Keresztes Károly.
s. k. mezei-kapitány.

Táncsics Mihálynak

következő munkái kaphatók:

Józan ész.

Három rész: státus, vallás, nevelés: 1 fr. 30 kr. pp.

Hunnia függetlensége.

Javított új olcsó kiadás; 40 kr. pp.

Poigári katekismus.

Új olcsó kiadás; 20 kr. pp.

Gyásznapok emléke.

A fogságban irt levelek; 40 kr. pp.

Nép szava isten szava.

Ára 10 kr. pp.

Új alkotmányjavaslat.

15-dik marcziusi emlék; 10 kr. pp.

Magyarország földabrosza.

minden más kerület s név eltörölve, csupán egyetlen nagyságu megyékre osztva; 20 kr. pp.

FORRADALOM.

Ez utóbbi munka ivenként kapható 6 kr-ával; 20 ív teend egy kötetet, mellyre 1 frt. 20 kr-ával előfizethetni Emich és Engelmann könyv-árusoknál. Minthogy 5000 ez. forint hiányában a

MUNKÁSOK UJSÁGÁT

ki nem adhatom, e munka folytonosan azt fogja pótolni. Lakásom Czukor utca 501. sz. a.; Jakab után Ujvilág utca 633. sz. az arany sas mellett.

A ki e munkákból magamtól 5 péld. visz, a 6-ikat ingyen kapja.

Táncsics Mihál.

Nyilvános nyilatkozat.

Alóltrott ezennel tudatom minden itteni és küll. cz. ügybarátaimmal, miszerint aszes-, rozsólis- és boreczetgyáromat még hét év előtt megvettem boldogult Fischer Péter, helybeli cukrász irtól; azonban azóta e korig csak saját készítményeim árulásával biztam meg Fischer Péter örökösét, helybeli cukrász urat; de 1848-ki augusztus óta az árulástígyet ujonnan nyitott rakáramban (belváros fehérhajó-utca, 660. sz.) saját és önálló számadásom alatt viszem.

Gyáram a Terézvárosban, Öregutczában 1200 sz. a.

Ez minden jövődöbéli félreértés elhárításául. Pesten, jun. 15. 1849.

Grassel Lőrincz,
polg. szesz- és
boreczetgyártó.

16.

2—1

Árverés.

Folyó évi junias 19. d. e. 9-kor a Király-utczában „jó pástor” című házban különféle butorok s házi eszközök birólag fognak elárvertetni. Pest junias 15-kén 1849.

Kerékható Alajos,
végreható tanácsnok.

3—1

Egy szép kert

A vaspályafő mellett, 6 szobából, konyha, ét-tár s pinczéből álló lakással, nem különben istálló és kocsiszin mindennap kiadandó, a lakás télen is használható, s a kert használása nélkül is kivehető. Bővebben értekezhetni iránta Pesten 3 korona-utca 129 sz. a 2-dik emeletben 7-dik sz. reggeli órákban.

Nemzeti

színház.

Pest, szombaton, junias 16-kán, 1849.

VÉGRENDELET.

Eredeti dráma 5 felvonásban. Irtá Csakó Zsig.

Rendező: Lendvai.

Személyek:

Báró Zsolti	—	—	Szigligeti.
Gróf Táray Béla	—	—	Lendvai.
Margitai, nevelője	—	—	Szilágyi S.
Kereszti Lőrincz, szobrász	—	—	László.
Gróf Csák	—	—	Balázsai.
Gróf Szerém	—	—	Hubenai J.
Gróf Alpáriné, özvegy	—	—	Jókainé.
Antonia, leánya	—	—	Komlóssi Ida.
Riole Nina, tánczművész	—	—	Latkócziné.
Társalkodónéja	—	—	Balásziné.
Gróf Csiziné	—	—	Csercsér N.
Gróf Hársalakiné	—	—	Miskolcsi J.
Országos főorvos	—	—	Balog.
Üdvarmester Alpári grófnónél	—	—	Boldog.
Első)		Gyóri.
Második)	inas Alpári grófnónél	Nagy.
Harmadik)		Turocsányi.
Negyedik)		Morvai.
Első)		Szücs.
Második)	inas Tárai grófnál	Petrik.
Harmadik)		Korcsek.
inas a vadászkiért fogadóbol	—	—	Vadász.

Urak. Urnök, Történethely: Pest.

Kezdeté 7 órakor vége 10-edfélkor